

Vết nứt kiếp người

ISSN: 2734-9195 16:05 16/07/2026

Cuộc đời không đòi hỏi ta phải hoàn hảo, chỉ cần chân thành và đủ kiên cường để sống tiếp như một chiếc bình dẫu đã rạn nứt, nhưng vẫn giữ trọn hình hài để chứa đựng những điều tử tế, dịu dàng mà cuộc đời vẫn còn sót lại.

Không biết bao lần tôi tự hỏi và cảm thấy lòng trĩu nặng, khi nghĩ về vết nứt của một kiếp người. Những vết nứt ấy không đến từ một lần va chạm, mà là kết quả của năm tháng, của những lần chấp chới giữa mất mát và hy vọng, giữa vỡ òa và lặng thinh.

Chúng ta lớn lên trong những khát vọng được yêu thương, rồi đôi lúc lạc lõng giữa đời khi nhận ra chẳng ai có thể hiểu hết mình.

Mỗi vết nứt là một câu chuyện chưa kịp kể, một niềm tin chưa kịp chạm đến, một vết thương chưa từng lành. Nhưng rồi, bằng một cách rất nào đó, ta vẫn tiếp tục sống, vẫn gượng dậy sau mỗi cú ngã như một chiếc bình tuy rạn nứt nhưng chưa bao giờ đánh mất chức năng chứa đựng của mình.

Có lẽ, ai trong đời cũng từng mong muốn được sống như một chiếc bình nguyên vẹn tròn đầy, đẹp đẽ, không tì vết. Nhưng rồi, cuộc đời không cho ai sự trọn vẹn ấy. Chúng ta buộc phải học cách sống cùng những mảnh vỡ. Có người chọn giấu kín, có người lại học cách hàn gắn. Có người đắp lên từng vết nứt lớp men giả tạo, mong che đi điều yếu đuối bên trong nhưng cũng có những người, bằng sự dũng cảm và chân thật, đã biến từng vết nứt thành một phần đẹp đẽ nhất trong cuộc đời họ như nghệ thuật hàn sứ bằng vàng, để vết rạn không còn là dấu tích của nỗi buồn, mà là chứng tích của nghị lực và vẻ đẹp nội tâm.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Cuộc đời vốn dĩ không đơn giản. Sống không phải là đi tìm một cuộc đời không vết xước, mà là chấp nhận rằng đau khổ là một phần của hành trình cuộc đời. Chúng ta chỉ thực sự hiểu bản thân khi đã đi qua những tháng ngày tưởng chừng không thể vượt qua. Chính trong khoảnh khắc yếu lòng, cô đơn, tổn thương, ta mới nhận ra giá trị của lòng kiên nhẫn, của sự bao dung cả với người khác và với chính mình. Những vết nứt kia, nếu biết yêu thương, sẽ trở thành những đường nét rất riêng, làm nên cá tính, chiều sâu và cả bản lĩnh sống của mỗi người. Có những ngày, ta sẽ thấy lòng mình nặng trĩu, chông chênh trước muôn vàn lựa chọn, như chiếc bình nhỏ trôi lạc giữa dòng sông lớn. Nhưng nếu còn nguyên lòng tin, nếu vẫn giữ cho mình một chút ấm áp, một chút can đảm, thì dẫu có thêm bao nhiêu vết nứt nữa, ta vẫn có thể sống một đời đủ đầy, trọn vẹn. Không phải vì hoàn hảo, mà vì ta đã dũng cảm và thật thà với chính mình. Bởi sau tất cả, một chiếc bình từng rạn vỡ nhưng được hàn gắn bằng tình thương và thời gian, sẽ quý giá hơn một chiếc bình chưa từng biết đến những giông bão của đời người.

Thật vậy, đôi khi những vết rạn tưởng chừng nhỏ bé nhưng lại khơi dậy cả một trời ký ức đau thương. Có vết nứt âm thầm không ai thấy, nhưng lại đủ sâu để khiến lòng người lạnh lẽo đến tận cùng. Chúng ta sống, va đập, tổn thương đó là quy luật chẳng ai có thể tránh.

Mỗi người như một chiếc bình gốm men cũ, mang theo thời gian lặng lẽ bào mòn từng góc cạnh. Có chiếc bình vỡ, có chiếc cố níu giữ hình hài, có chiếc lại được nâng niu bằng những mảnh vàng của sự bao dung và thứ tha như nghệ thuật Kintsugi của người Nhật, trân trọng cả những vết rạn nứt như một phần

không thể thiếu của vẻ đẹp.

Có lẽ ai trong chúng ta cũng từng một lần vỡ vụn. Nhưng điều quan trọng không phải là chúng ta đã rạn nứt bao nhiêu lần, đã tổn thương bao nhiêu lần, mà là sau mỗi lần đổ vỡ, ta có dám nhặt lại chính mình, ôm lấy những vết đau để tiếp tục bước tiếp hay không.

Cuộc đời không đòi hỏi ta phải hoàn hảo, chỉ cần chân thành và đủ kiên cường để sống tiếp như một chiếc bình dầu đã rạn nứt, nhưng vẫn giữ trọn hình hài để chứa đựng những điều tử tế, dịu dàng mà cuộc đời vẫn còn sót lại.

Tác giả: **Yên Lam**